

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 17 maja 2016 r.,

w sprawie R. W.

zażalenia obrońcy skazanego na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego
Wydziału V Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 1 lutego 2016
r., sygn. akt V WKK [...], o odmowie przyjęcia kasacji,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**uchylić zaskarżone zarządzenie i sprawę przekazać do
ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Ł. w celu
zbadania dopuszczalności kasacji.**

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 1 lutego 2016 r. odmówiono przyjęcia kasacji obrońcy
skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 19 października 2015 r., w
sprawie V Ka [...], wskazując, że kasacja z uwagi na brak zarzutu wystąpienia
bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 k.p.k., jest niedopuszczalna z
mocy ustawy.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł obrońca skazanego, który zarzucił:

1. nieważność postępowania polegającą na tym, że zarządzenie o odmowie
przyjęcia kasacji wydał Zastępca Przewodniczącego V Wydziału Karnego
Odwoławczego SSO P. C., który przewodniczył składowi sądu wydającemu wyrok
Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 19 października 2015 r., w sprawie o sygn. akt V Ka
[...], którym utrzymano w mocy wyrok Sądu I instancji zaskarżony apelacją przez

obrońcę oskarżonego R. W. – a to wyrok Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 10 marca 2015 r., sygn. akt II K [...];

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego zarządzenia, a mianowicie art. 526 § 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k. poprzez przyjęcie, że kasacja zgodnie z dyspozycją art. 530 k.p.k. może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło mieć ono istotny wpływ na treść orzeczenia.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego zarządzenia poprzez przyjęcie kasacji i przekazanie jej Sądowi Najwyższemu, jako instancji kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy skazanego zasługiwało na uwzględnienie z tym zastrzeżeniem, że wniosek końcowy o przyjęcie kasacji i przekazanie jej do merytorycznego rozpoznania Sądowi Najwyższemu uznać należy za przedwczesny.

Podzielić należy argumentację skarżącego zawartą w zarzucie pierwszym, mimo, że jej autor nie wskazał żadnej podstawy prawnej powołując się jedynie na nieistniejącą już instytucję nieważności postępowania. Z uwagi jednak na fakt, że zakaz orzekania przez sędziego „z urzędu” wynika wprost z treści art. 40 § 3 k.p.k., a obowiązek uwzględnienia tego uchybienia normuje art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., kwestia niepowołania konkretnego przepisu w zarzucie, pozostała bez wpływu na ocenę zasadności zażalenia.

Nie ulega wątpliwości, że w sprawie niniejszej zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji obrońcy skazanego R. W. od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 19 października 2015 r., sygn. akt V Ka [...], zostało wydane przez zastępcę Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Ł. – SSO P. C.. Jak z kolei wynika z treści wyroku, którego ma dotyczyć kasacja, utrzymującego w mocy rozstrzygnięcie Sądu I instancji, przewodniczącym składu orzekającego w Sądzie Okręgowym w Ł. w sprawie o sygn. V Ka [...], był SSO P.C. (k. 134).

Zgodnie natomiast z art. 40 § 3 k.p.k., sędzia, który brał udział w wydaniu orzeczenia zaskarżonego w trybie kasacji, nie może orzekać „co do tej kasacji”.

Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że zakaz ten nie jest ograniczony do oceny merytorycznej zasadności kasacji, lecz odnosi się do wszystkich rozstrzygnięć, które dotyczą formalnych warunków jej dopuszczalności i których skutkiem może być niedopuszczenie do merytorycznego rozpoznania kasacji (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 października 2006 r. III KZ 60/06, OSNwSK 2006, Nr 1, poz. 1946; z dnia 21 czerwca 2007 r., III KZ 42/07, OSNwSK 2007, Nr 1, poz. 1395; z dnia 30 sierpnia 2007 r., IV KZ 82/07, OSNwSK 2007, Nr 1, poz. 1944; z dnia 20 listopada 2007 r., III KZ 110/07, OSNwSK 2007, Nr 1, poz. 2718*).

W tych warunkach zaskarżone zarządzenie należało uchylić, albowiem środek odwoławczy wniesiony przez obrońcę skazanego trafnie wskazuje na rażące naruszenie prawa mające rangę bezwzględnej przyczyny odwoławczej.

Rozpoznanie pierwszego z zarzutów podniesionych w zażaleniu okazało się wystarczające do wydania orzeczenia, a jego kasatoryjny charakter wynikający z ustawy sprawia, że odnoszenie się do pozostałych zagadnień trzeba było uznać za przedwczesne.

W zaistniałej sytuacji konieczne jest ponowne przeprowadzenie kontroli przesłanek decydujących o przyjęciu, bądź odmowie przyjęcia nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Dopiero decyzja procesowa podjęta w tym względzie w składzie zgodnym z obowiązującymi wymaganiami, przesądzi o ewentualnej możliwości przekazania Sądowi Najwyższemu kasacji obrońcy skazanego.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.